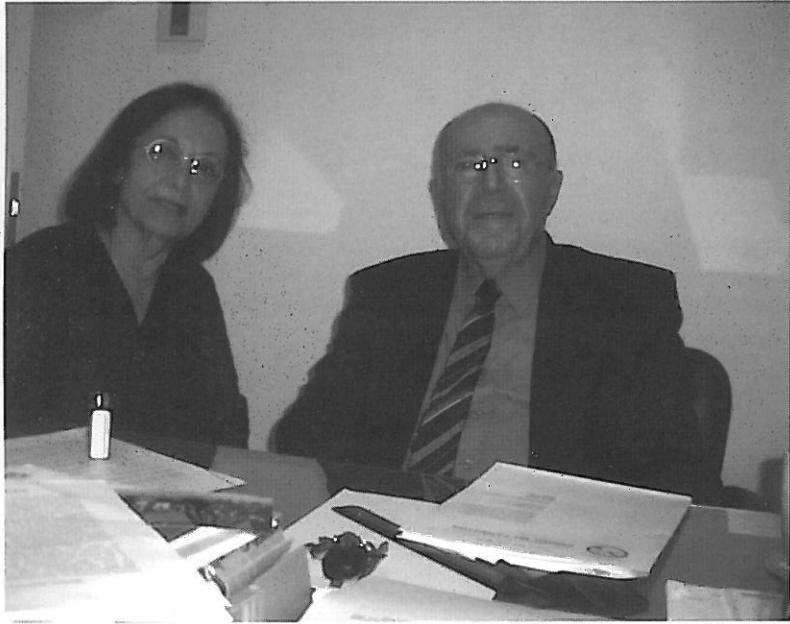

ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΥΚΑΛΛΙΔΗΣ - Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ-

50 ΧΡΟΝΙΑ ΕΘΕΛΟΝΤΙΚΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑ

Και μόνο για να αναφέρεις σπουδές, μετεκπαιδεύσεις, υποτροφίες, συμμετοχές σε συμβούλια και άλλα, θέλεις χρόνο. Να απαριθμήσουμε μερικά μόνο, για να σας γνωρίσουμε τον άνθρωπο! Με κάθε συντομία μια επιλογή: Δημοδιδάσκαλος, υπότροφος δύο φορές του British Council για θέματα νεολαίας, για θέματα εκπαιδευτικής τηλεόρασης, διοργανωτής της εκπαιδευτικής τηλεόρασης και ραδιοφώνου, μόνιμος αντιπρόσωπος στην Τεχνική Επιτροπή Τεχνών του Συμβουλίου της Ευρώπης, σύμβουλος της Ευρώπης για την οργάνωση του θεσμού της εκπαιδευτικής τηλεόρασης στην Ελλάδα, ιδρυτικό μέλος της Οργάνωσης Επιθεωρητών Σχολείων, ιδρυτικό μέλος της Παγκύπριας Συνομοσπονδίας Συνδέσμων Γονέων Σχολείων Μέσης Εκπαίδευσης, μέλος του Σώματος Προσκόπων και διευθυντής του Ερυθρού Σταυρού, μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου του Αντικαρκινικού Συνδέσμου, ιδρυτικό μέλος της Κίνησης Μη Καπνιστών, τιμημένος με άπειρες διακρίσεις, πενήντα χρόνια εθελοντής με δεκάδες χιλιάδες ώρες συνειδητής προσφοράς στον άνθρωπο.

Πρώτη ερώτηση, τι ήταν τη δεκαετία του '50 ο εθελοντισμός; Μας απαντά ότι σαν λέξη ίσως να ήταν άγνωστη, αλλά ο ίδιος σαν δάσκαλος στη μικρή πολίχνη που ήταν τότε η Λευκωσία, έζησε από κοντά τις ανάγκες και τα προβλήματα, φτώχεια, στέρψη.

Υπήρχε όμως, τονίζει, καθαρή καρδιά και διάθεση συνεργασίας για κάτι καλύτερο. Ο Στέλιος Συκαλλίδης ξεκίνησε οργανώνοντας στο Δημοτικό Σχολείο Αγίου Αντωνίου μαθήματα δωρεάν για παιδιά που δεν είχαν τη δυνατότητα να προχωρήσουν πέρα από το δημοτικό. Αυτό οδήγησε στην πρώτη μετεκπαίδευσή του στην οργάνωση των επιμορφωτικών κέντρων. Πιστεύει ότι ο προσκοπισμός τού δίδαξε την προσφορά, κάτι που ακολούθησε όλη του τη ζωή. Θυμάται τα παιδιά του Αναμορφωτηρίου της Λαπίθου, που με άλλους δασκάλους, πήγαιναν τα καλοκαίρια να τα στηρίζουν όπως μπορούσαν.

«Δεν χρησιμοποίησα ποτέ τη λέξη εθελοντής, έλεγα βοηθώ, προσφέρω, δεν ήταν τίτλος, ήταν ανάγκη», λέει. «Η κοινωνία βασιζόταν στον εθελοντισμό. Κι' εγώ ήθελα να δίνω από μέσα μου ότι μπορούσα.»

Τον ρωτάμε αν ο εθελοντισμός ήταν τότε περισσότερο γυναικεία ενασχόληση. Χαμογελά «Ίσως», λέει, «γιατί οι γυναίκες δεν εργάζονταν τότε, είχαν το χρόνο, αλλά θυμάμαι ότι και άντρες, χτίστες, πελεκάνοι, τορναδόροι, πρόσφεραν τα Σαββατοκύριακα το χρόνο τους εθελοντικά για να κτιστεί το σπίτι κάποιου φίλου τους. Αυτό σίγουρα έβαζε θεμέλια καλύτερων σχέσεων στην κοινωνία. Εκείνο που λείπει σήμερα, είναι οι σωστές ανθρώπινες σχέσεις.»

Θεωρεί την ενασχόλησή του με τον Αντικαρκινικό Σύνδεσμο τη μεγαλύτερη καταξίωσή του ως εθελοντή, γιατί συμμερίστηκε το όραμα ανθρώπων που θέλησαν ν' ανακουφίσουν τον ανθρώπινο πόνο. Κι εδώ, ο Στέλιος Συκαλλίδης τονίζει ότι ο εθελοντισμός είναι δίκικο μαχαίρι. Αν ο εθελοντής δεν έχει τη σωστή κατάρτιση, θα πληγώσει και θα πληγωθεί. Από τους φανατικότερους πολέμιους του καπνίσματος, τονίζει πως η Κίνηση Μη Καπνιστών χρειάζεται τη συμβολή καθενός που εντοπίζει παραβάσεις του νόμου, ώστε με την καταγγελία τους να ωφελείται το κοινωνικό σύνολο.

Τονίζει: «Είναι μια σημαντική εθελοντική προσφορά, το να προσπαθήσεις ν' αποτρέψεις το ενεργητικό όσο και το παθητικό κάπνισμα.»

Ερχόμαστε στο θέμα των Μέσων Μαζικής Επικοινωνίας και όταν τον ρωτάμε αν προσφέρουν στην κοινωνία προβάλλοντας θετικά πράγματα, αλλά και προτρέποντας για κοινωνική ευαισθησία, προσφορά, αγάπη, είναι απόλυτος:

«Όχι, καθόλου, ξεχνούν πολλά σημαντικά για τον άνθρωπο και προβάλλουν κάθε άλλο παρά θετικά πρότυπα. Χρειάζεται να έρθουν κοντά στον άνθρωπο και να πάψουν να κυνηγούν μόνο την ακροαματικότητα. Πρέπει να δώσουν χώρο και χρόνο στα θετικά της κοινωνίας που με την προβολή τους σίγουρα πολλαπλασιάζονται, όπως άλλωστε και τα αρνητικά.»

Στην ερώτηση αν τον Στέλιο Συκαλλίδη τον πονούν κάποια πράγματα στη σημερινή κοινωνία, εκφράζει τη λύπη του γιατί ακόμα ο Κύπριος, παρά την πρόοδο, δεν διεκδικεί τα δικαιώματά του, δεν υπερασπίζεται τα δικαιώματά των άλλων όσο θα έπρεπε. «Μπορούμε, τονίζει, «να γίνουμε ενεργοί και αποτελεσματικοί πολίτες μόνο με τη συνεργασία. Ένας μόνος του δεν μπορεί να πετύχει τίποτα. Υπάρχουν άπειρες οργανώσεις που έχουν θέση για όποιον θέλει να προσφέρει στο συνάνθρωπό του.»

Ένα χαμόγελο πλατύ φωτίζει το πρόσωπο του όταν τον ρωτάμε αν θα ξανάρχιζε ακριβώς με τον ίδιο τρόπο τη ζωή του, αν θα'κανε ακριβώς τα ίδια πράγματά. «Ναι», λέει, «ακριβώς τα ίδια, μόνο που ίσως θα έμενα περισσότερα χρόνια στην έδρα του δασκάλου. Θ' απέφευγα ίσως τόσες διοικητικές θέσεις, αν και πάλι ήμουν αυτός που άλλαζε πορεία πλεύσης κι' ενδιαφέροντα. Θα'θελα πιο πολλή επαφή με τα παιδιά, την αθωότητα, την καθαρότητά τους. Χαίρομαι που ευτύχησα να έχω παιδιά, μια σύντροφο και μια όμορφη οικογένεια.»

-Τι είναι η ευτυχία; Τον ρωτάμε.

«Η ευτυχία είναι μέσα μας, δίπλα μας κοντά μας, γύρω μας. Είναι στιγμές, αλλά μια-μια μετρούν και κάνουν τη ζωή όμορφη. Είναι ευτυχία ότι κάθομαι εδώ και μπορώ να προσφέρω, να ανταλλάξω απόψεις, να γράψω κάτι στις εφημερίδες. Θέλω να μοιράζομαι ότι σκέφτομαι με τους άλλους.»

Τελευταίο, και πιο σημαντικό, τον ρωτάμε τι θα έδινε με μια φράση σαν απάντημα και απόσταγμα ολόκληρης ζωής στους νεότερους. Χωρίς δισταγμό απαντά:

«Να επιμελούνται ό,τι κάνουν με όλη την ψυχή τους. Να κάνουν μόνο πράγματα που πραγματικά αγαπούν, να τα απολαμβάνουν και να χαίρονται κάθε στιγμή της ζωής τους, πάντα με γνώμονα το γενικό καλό.»

ΑΛΕΚΑ ΓΡΑΒΑΡΗ ΠΡΕΚΑ